

Co pak se týče ostatního obsahu nahoře podaných vývodů, uplatňují se jimi skutečnosti, jež pro otázku pojistné povinnosti advokátního koncipienta podle cit. odst. 2 jsou zcela bez významu, neboť jimi nikterak není dotčena existence podmínek, za nichž ustanovení odst. 2 pensijní pojistnou povinnost určuje, ani nejsou skutečnosti ty uznány zákonem za důvod z pojistné povinnosti vylučující. Při tom ovšem také zcela selhává nahoře uvedená závěrečná výtka, jež chce svým obsahem dovoditi, že pensijní pojištění nemůže míti pro kandidáta advokacie, jenž stane se samostatným advokátem, žádného významu, neboť přehlíží, že osamostatní-li se kandidát advokacie, může si nabyté nároky udržeti placením uznávacího poplatku, nehledíc k případnému pozdějšímu převodu úhradových podílů za získané nároky podle zák. č. 148/25 o invalidním a starobním pojištění osob samostatně hospodařících, na něž také poukazuje nahoře zmíněná důvodová zpráva, jež výslovně praví, že vládní návrh zákona odstraňuje dosavadní vynětí kandidátů advokacie z pensijního pojištění.

Č. 11.109.

Pojištění nemocenské: Pojišťovna může zaměstnavateli dodatečně předspsati rozdíl na pojistném podle různých pojistných tříd, třebaž pojišťovna sama způsobila, že pojistné bylo vyměřeno nesprávně podle třídy nižší.

(Nález ze dne 3. března 1934 č. 4218.)

Prejudikatura: Boh. A 8828/30.

Věc: Ferdinand L. v K. proti zemskému úřadu v Bratislavě o pojistné.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Platebním výměrem z 15. prosince 1928 předspsala okr. nemoc. pojišťovna v Košicích st-li mimo jiné pojistné též rozdíl na nemocenském pojistném mezi IV. a XIII. mzdovou třídou za jeho zaměstnance Emericha K. za dobu od 24. ledna 1927 do 30. listopadu 1928 v částce 1.042'58 Kč.

Rozhodnutím z 9. září 1930 vyhověl městský notářský úřad st-lovu odvolání a zprostil jej povinnosti platiti vyměřený mu rozdíl na pojistném.

K odvolání okr. nemoc. pojišťovny zrušil zem. úřad v Bratislavě nař. rozhodnutím výměr městského notářského úřadu a obnovil platnost platebního výměru pojišťovny z těchto důvodů: St-l přihlásil dne 21. ledna 1927 Emericha K. s týdenním platem 300 Kč. Pojišťovna považujíc tento plat z nedopatření za měsíční, zařadila jej do IV. mzdové třídy, a teprve platebním výměrem z 15. prosince 1928 vyměřila dodatečně rozdíl, jenž vyplývá po správném zařazení na základě týdenního platu 300 Kč do XIII. třídy. K tomuto dodatečnému předpisu byla pojišťovna oprávněna, neboť povinnost platiti pojistné není závislá na tom, zda příspěvky byly vyměřeny či nikoli (§ 161 odst. 2 zák. č. 221/24 Sb.).

Z toho, že platební povinnost není závislá na předpisu pojistného, vyplývá jako důsledek, že je tu právo pojišťovny požadovat dodatečně pojistné a je dodatečně předpisovati. Prvá instance, která tvrdí opak toho, nemá pro svůj závěr zákonného předpisu a zákon fakticky nic takového nestanoví. A zánik této povinnosti zaměstnavatele platiti pojistné vyžaduje bezpodmínečně sankci zákona. Poněvadž tak zákon neučinil, bylo nutno rozhodnouti, jak se stalo.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí uvážil nss:

V § 163 zák. z 9. října 1924 č. 221 Sb. jest zaměstnavateli uložena povinnost, aby v příspěvkových obdobích, nařízených stanovami, požadu zaplatil u nemocenské pojišťovny celé pojistné. Tato povinnost není pak podle ust. § 161 odst. 2 závislá na tom, byl-li příspěvek vyměřen a nabyli-li platební výměr moci práva.

Stížnost míní, že není přípustno předepisovati zaměstnavateli dodatečně rozdíl na pojistném mezi jednotlivými mzdovými třídami, když nevyměření pojistného podle vyšší mzdové třídy zavinila sama pojišťovna. Leč takové sankce zákon nezná a st-1 se také pro svůj právní názor žádného zákonného předpisu nedovolává.

Názor stížnosti nejen že nemá opory v žádné pozitivní normě, naopak ocitá se dokonce v rozporu se shora cit. ustanovením § 161 odst. 2, podle něhož povinnost platiti pojistné není závislá na tom, byl-li příspěvek vyměřen, kteréž ustanovení nemíří jen na případy, kdy pojištěnec nebyl přihlášen, jak se domnívá stížnost, nýbrž dopadá i na případ, kdy pojištěnec přihlášen byl. Jest pak názor ten v rozporu i s ustanovením § 176 odst. 1, podle něhož právo pojišťovny vyměřiti pojistné se promlčuje ve třech letech ode dne splatnosti... Neboť není-li platební povinnost zaměstnavatelova závislá na vydání výměru o pojistném a pomíjí-li právo pojišťovny vyměřovati pojistné až promlčením, je toho logicky nutným důsledkem, že až do uplynutí promlčecí lhůty jest tu jak platební závazek zaměstnavatelův, tak i jeho rub, t. j. právo pojišťovny placení pojistného požadovati a tudíž pojistné, případně jeho rozdíl, předepisovati.

V souvislosti s tím jest poukázati i na předpis § 164 odst. 3 cit. zák., jenž stanoví, že »bylo-li pojistné vyměřeno dodatečně, ač zaměstnavatel vyhověl svým povinnostem ohlašovacím, zejména v případech § 13 odst. 2, může si zaměstnavatel strhnouti část připadající z dodatečného výměru na zaměstnance při nejbližší výplatě bez ohledu na uvedenou lhůtu«, t. j. lhůtu, o které mluví 1. odst. cit. paragrafu, stanovíci ji pro normální případy na jeden měsíc od výplaty mzdy, jež byla základem pro výměru pojistného. Zde zákon předpokládá přípustnost dodatečného vyměřování pojistného, případně jeho rozdílu, i v případě, že nevyměření nebo nesprávné nižší vyměření nezavinil zaměstnavatel.

Současně jest z ustanovení toho patrno, že nemá pravdu stížnost, tvrdí-li, že nesprávnost názoru žal. úřadu o přípustnosti dodatečného předpisu jest patrna z toho, že podle zákona nemá zaměstnavatel možnosti strhnouti si z dodatečného předpisu část pojistného, připadající na zaměstnance. Právě naopak, uvedeným ustanovením zákon zaměstnavateli onu možnost poskytuje. Skutečnost pak, že zaměstnavateli bude

případně fakticky znemožněno srážku onu provést na př. proto, že zaměstnanec z práce vystoupí, na což stížnost také poukazuje, jest bez významu, neboť případná újma, jež by takto zaměstnavateli vznikla, mohla by míti v zápětí jen tehdy zánik jeho povinnosti platiti pojistné, případně rozdíl jeho, kdyby takovou sankci zákon stanovil, čehož však neučinil. (Srov. Boh. A 8828/30.)

Bez významu jest ovšem i skutečnost, že pojišťovna neměla žádného rizika, když zaměstnanec v době, o kterou šlo, žádných nároků na ni nevznosl, neboť povinnost platiti pojistné není podle zákona podmíněna předpokladem, že pojištěnci vzešel nebo že pojištěnec uplatnil nárok na pojistné dávky.

Č. 11.110.

Z a m ě s t n a n c i v e ř e j n í: I. * Služebním místem resp. úředním působištem zaměstnanců, přidělených pohraničnímu policejnímu komisařství v Petržalce, ve smyslu předpisů o místním přídavku resp. činovném je Bratislava. — II. Vývoj předpisů o aktivním přídavku, místním přídavku a činovném stát. zaměstnanců.

(Nález ze dne 3. března 1934 č. 4219.)

V ě c: Augustin B. a spol. v Bratislavě (adv. Dr. Viktor Svoboda z Prahy) proti ministerstvu vnitra o místní přídavek (činovné).

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušují pro nezákonnost.

D ů v o d y: Podáním z 1. prosince 1924 zažádalo 75 gážístů mimo hodnostní třídy oddělení stráže bezpečnosti v Petržalce za »přeřazení místního přídavku v Petržalce na místní přídavek bratislavský« odůvodňující žádost tím, že 1. konají službu v Petržalce, která jest předmostím Bratislavy a patří do policejního obvodu bratislavského, 2. policejní obvod Petržalky sestává z části bratislavské a petržalské, 3. konají různé služby i v Bratislavě a tamtéž bydlí a 4. Petržalka jest zásobováním odkázána na Bratislavu a toto jest zdražováno různými poplatky jako mostným a dovozným.

Na tuto žádost předloženou prostřednictvím adm. oddělení ministra pro Slov. v Bratislavě sdělilo min. vnitra výměrem z 24. srpna 1925, že »v záležitosti zvýšení místního přídavku pro Petržalku poukázalo min. fin. na vl. nař. z 18. června 1925 č. 139 Sb. a na důvodovou zprávu k němu. V této důvodové zprávě se — podle cit. výnosu min. vnitra — uvádí mimo jiné, že výjimečné přeřazení míst není možným pro finanční neshodu s opatřením úhrady a že je přímo neproveditelné, jelikož není téměř většího místa, které by nebylo zažádalo o přeřazení«.

Pořadem policejního ředitelství v Bratislavě byl tento výnos intimován všem zaměstnancům oddělení stráže bezpečnosti v Petržalce s dodatkem, že se v důsledku toho upravuje prozatímně počínajíc dnem 1. září 1925 všem zaměstnancům oddělení Petržalka místní přídavek podle IV. třídy a že se tím vyřizují veškeré žádosti týkající se úpravy zmíněného místního přídavku.